

Přelidnění Země

Autor: Pentti Linkola

Úvod Michaela Moynihana:

Zastává **Pentti Linkola** ty nejhorší myšlenky, které kdy lidstvo zvažovalo? Nebo jde o poslední zdravý hlas na planetě?

Finský filozof žije svou asketickou existenci jako rybář v odlehlé venkovské oblasti své frigidní vlasti a přemýšlí o postavení lidstva vůči zemi, na níž žije. Odváží se vyslovit nevyslovitelné. Aby planeta mohla nadále žít, musí člověk – nebo *Homo destructivus*, jak ho **Linkola** nazývá – být násilně zredukován na pouhý zlomek současné světové populace. Linkolova metafora problému je následující:

Co dělat, když se loď přepravující sto cestujících najednou převrhne a je spuštěn pouze jeden záchranný člun s prostorem pro pouhých deset lidí? Když je záchranný člun plný, ti, kteří nenávidí život se jej snaží přeplnit dalšími lidmi a všechny utopit. Ti, kteří milují a respektují život, vezmou sekeru z lodi a odsekají ruce držící se na bocích lodi.

Jak jdou roky, tak se Linkolovy předpovědi a obvinění stávají ještě hrozivějšími. Uvědomil si totiž, že extrémní situace vyžadují **extrémní řešení**: „Stále máme ještě šanci být krutí. Ale pokud dnes nebudeme krutí, vše je ztraceno“. Linkola je zapřísáhlým nepřítelem křesťanů i humanistů, ví totiž, že osud země nezachrání ti, kdo velebí „něžnost, lásku a věnce z pampelišek“. Ani rozvinuté, ani nerozvinuté populace planety si nezaslouží přežít na úkor biosféry jako celku. Linkola naléhá, aby miliony lidí zemřely hladem nebo byly okamžitě zabity v genocidních občanských válkách. Povinné potraty by se měly provádět u každé ženy, která má více než dva potomky. Jediné země, které jsou schopny iniciovat taková drakonická opatření, jsou země Západu, ale paradoxně, ty jsou nejvíce zasažené oslabujícími představami liberálního humanismu. Jak vysvětluje Linkola, „Spojené státy symbolizují tu nejhorší ideologii na světě: ideologii růstu a svobody“. Realistické řešení bude dle Linkoly nalezeno v implementaci **ekofašistického** režimu, kde brutální prapory „zelené policie“ osvobozené od „sirupové etiky“, budou schopny dělat vše, co je nezbytné.

Ve Finsku jsou Linkolovy knihy bestsellery. Zbytek světa zjevně nemůže přenést přes srdce jeho medicínu, což prokázal článek o Linkolovi ve *Wall Street Journal* z roku 1995. Následovala kupa rozhořčených nenávislných e-mailů od údajně druhou tvář nastavujících křesťanů, milujících matek a nejrůznějších *Gutmenschen*. Jeden čtenář zavřeštl: „Upřímní zastánci depopulace by měli jít pro nás všechny příkladem a začít s depopulací sami u sebe“. Linkolova odpověď byla ale mnohem logičtější: „Kdyby existovalo tlačítko, které bych mohl zmáčknout, obětoval bych se bez zaváhání, když by zemřely miliony lidí“. Následující text je základním Linkolovým textem přeloženým do angličtiny. Je to kapitola jeho knihy z roku 1989 *Johdatus 1990-luvun ajatteluun* (Úvod do myšlení 90. let).

* * *

Co je to člověk? Ó, jak vznešeně to zní – člověk? Básníci starých dobrých časů by se divili. Člověk může být definován libovolným způsobem, ale aby vyřkl svou nejzákladnější charakteristiku, mohl by být popsán dvěma slovy: příliš mnoho. Já jsem příliš mnoho, ty jsi příliš mnoho. Je nás pět miliard – absurdní, úžasné číslo a stále roste... Biosféra Země by mohla vystačit populaci pěti milionů velkých savců takové velikosti, vzhledem k jejich potravním požadavkům a odpadu, který produkují. A to by ještě tito savci museli žít ve své vlastní **ekologické nice**, jako jeden druh mezi mnoha jinými, aniž by diskriminovali bohatství jiných forem života.

Jaký význam mají tyto masy, jaké mají využití? Jaký zásadní nový přínos přináší světu stovky lidských společností podobných sami sobě navzájem nebo stovky identických komunit existujících v těchto společnostech? Jaký je smysl toho, že každé malé finské město má stejný výběr z dílen a obchodů, podobný mužský sbor a podobné městské divadlo a to všechno přeplyne zemský povrch svými základy a asfaltovými povrchy? Byla by to ztráta pro biosféru – nebo pro samotné lidstvo – kdyby oblast Äänekoski již neexistovala a místo ní zde byla neregulovaná a různorodá mozaika přírodní krajiny, obsahující tisíce druhů a naklánějící se svahy plné pokroucených prastarých stromů by se zrcadlily v třpytivé hladině jezera Kuhmojärvi? Nebo by to byla skutečná ztráta, kdyby z mapy zmizela malá skupinka měst – Ylivieska, Kuusamo, Lahti, Duisburg, Jefremov, Gloucester – a nahradila by je divočina? A když

by zmizela Belgie?

Jaké využití máme pro Yliviesku? Tato otázka není nijak důvtipná, ale je relevantní. A jedinou odpovědí nemůže být, že taková místa nemají žádný jiný užitek, než že tam žijí lidé. Nemluvím jen o utlumení života následkem populační exploze nebo o tom, že život a plíce Země volají po plodných, metabolických zelených oázách, které jsou potřebné mezi oblastmi zničenými člověkem. Mám ale na mysli také to, že lidstvo tím, že stříká a rodí všechny tyto své hemžící se špinavé zástupy, tak také dusí a hanobí svou vlastní kulturu – a tak jednotlivci i celá společenství musí křečovitě hledat svůj „smysl života“ vytvářet pro sebe identitu skrze drobné dětinské argumenty.

Jednou jsem strávil v Polsku léto na kole. Je to krásná země, na každém rohu jsou zde malé katolické děti, roztomilé jako knoflíčky a téměř zcela oblečené v hedvábí. Z cestovní brožury jsem vyčetl, že v Polsku zahynulo za druhé světové války nejvyšší procento lidí. Vyšší, než v kterékoli jiné zemi – asi šest milionů, pokud mě paměť neklame. Z další části brožury jsem vypočítal, že od konce války se za čtyřicet let ztrojnásobila populace... Při mé další cestě jsem navštívil nejvíce bombardované město na světě, Drážďany. Byly děsivé ve své ošklivosti a špině, přecpané až k udušení – kouřem zaplněné, znečištěné hnízdo. Mým prvním dojmem bylo, že by mu další bomby z nebes nemohly ublížit. Komu chybí všichni zemřelí v druhé světové válce? Komu chybí dvacet milionů popravených Stalinem? Komu chybí Hitlerových šest milionů Židů? Izrael se potýká s přelidněním, v Malé Asii se díky přelidnění bojuje o pár metrů čtverečních špíny. Města po celém světě byla před dlouhou dobou přestavěna a přeplněna lidmi, jejich kostely a památky byly obnoveny, takže kyselý déšť má opět co jíst. Komu chybí nevyužitý potenciál zabitých v 2. světové válce? Chybí světu v tuto chvíli dalších sto milionů lidí? Je zde nedostatek knih, písní, filmů, porcelánových psů či váz? Nestačí vám miliarda ztělesnění mateřské lásky a miliarda hodných šedovlasých babiček?

Všechny druhy mají nadměrnou reprodukční kapacitu, jinak by v době krize zanikly kvůli změnám poměrů. Vždy až nakonec hlad vynutí omezení velikosti populace. Mnoho druhů má samoregulační mechanismy kontroly narozené populace a ty jim brání od neustálého upadání do krizových situací a trpění hladem. V případě člověka jsou však takové mechanismy – pokud je vůbec nalezneme – pouze slabé a neúčinné: například málo praktikovaná vražda novorozeněte v primitivních kulturách. Během svého evolučního vývoje se lidstvo vzepřelo a překonalo linii hladu. Člověk je podezřele extravagantním množitelem, ne nepodobný zvířeti. Lidé mají zvláště velké vrhy i ve stísněných a zoufalých podmínkách a i mezi velmi prosperujícími segmenty populace. Lidé se hojně rozmnožují v dobách míru a zvláště hojně v důsledku války a to díky zvláštnímu přírodnímu zákonu.

Samoregulační obrané mechanismy narozené populace člověka jsou slabé proti hladu, který kontroluje růst lidské populace. Ale útočné metody člověka, jak potlačit hlad v narůstající populaci, jsou nesmírně významné. Člověk je jako druh nesmírně expanzivní.

V historii lidstva jsme svědky zoufalého boje přírody proti chybě jejího vlastního vývoje. Stará a dříve účinná metoda omezování populace pomocí hladu, začala ztrácet svou účinnost, jak se vyvíjely technické schopnosti lidstva. Člověk se vymanil ze své ekologické niky a začal

spotřebovávat stále více zdrojů a vytlačovat jiné formy života. Potom příroda zhodnotila situaci a zjistila, že prohrála první kolo a tak změnila strategii. Vyňala zbraň, kterou nedokázala použít, když byl její nepřítel ve svých počtech rozptýlen, ale nyní byla zbraň mnohem účinnější proti rychle se rozšiřujícím nepřátelským jednotkám. S pomocí mikrobů – nebo „infekčních nemocí“, jak je člověk nazývá – v jazyce své válečné propagandy – příroda tvrdě bojovala dva tisíce let proti lidstvu a dosáhla mnoha skvělých vítězství. Ale tyto triumfy zůstávaly lokalizovány a stále více a více nevyhnutelně připomínaly akce ustupující armády. Příroda nedokázala zničit počty lidstva, zatímco vědci a výzkumníci se lopotili, aby odzbrojili přírodu od jejího arzenálu.

V tomto okamžiku příroda – již nedisponovala zbraněmi pro dosažení vítězství. Přestože byla naprosto zahanbená, tak si stále udržela smysl pro sebevědomí a rozhodla se přiznat člověku **Pyrrhovo vítězství** v přesném významu tohoto slova. Během celé války si příroda udržovala své specifické spojení s nepřitelem: oba sdíleli stejné zdroje, pili ze stejných pramenů a jedli ze stejných polí.

V tomto okamžiku bez ohledu na průběh války lidstvo dosáhlo jen omezeného vítězství; protože se mu nepodařilo získat zásobování zcela pro sebe a příroda také neměla schopnost odstranit zásobování ze spárů lidstva. Přírodě zbyla jen jediná možnost a tou je jít taktikou spálené země, příroda ji již vyzkoušela v malém měřítku během mikrobiologické fáze války, kterou se rozhodla vést až do hořkého konce. Příroda se ale nepodvolila porážce – nazvala ji raději remízou i za cenu sebeupálení. Konec konců člověk nebyl její vnější, autonomní nepřítel, ale spíše její vlastní nádor. A osud nádoru nařizuje, že musí vždy zemřít spolu se svým hostitelem.

Člověk sedí na vrcholu potravního řetězce, ale přesto hrozivě postrádá schopnost dostatečně omezit růst svého vlastního obyvatelstva. A tak by se mohlo zdát, že spása už spočívá jen v jeho náchylnosti zabíjet příslušníky svého druhu. Typická lidská válka s masovým masakrem ostatních humanoidů obsahuje základ pro potřebnou populační kontrolu – tedy tak by tomu bylo, když by toto lidské úsilí nebylo mařeno tím, že neexistuje žádná lidská kultura, kde by se mladé ženy účastnily války. Tedy i velký pokles populace v důsledku války postihuje pouze muže a v dané generaci trvá jen velmi krátkou dobu. Hned další generace je opět silná a přirozeným zákonem „*baby boomu*“ se dokonce stává ještě větší, protože ženy oplodní jen velmi malý počet odolných mužů. Ve skutečnosti byl vývoj války, i když byl v historii nevyzpytatelný, mnohem negativnější: v počátečních stádiích vývoje války existovalo více typů válek, některé smetly i malé množství civilistů. Ale obratem tragikomického lidského osudu se objevila válka, kde bylo možné zničit skutečně významný počet plodných žen – jak ukázalo civilní bombardování za druhé světové války – vojenská technologie pokročila takovým způsobem, že znemožnila vést války ve velkém měřítku. Dosáhnout tak podstatného demografického dopadu se stalo nemožným.

Překlad Harri Heinonena a Michaela Moynihana **Humanflood** vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 1. září 2010. Původně otištěno v knize *Apocalypse Culture II*, ed. Adam Parfrey, Feral House, 2000.